

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Δ.Π.ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Γ'.

ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 3 του 'Απριλίου 1908

ΓΡΑΦΕΙΑ 'Οδός Οικονόμου: αριθ. 4 — ΔΡΙΘ. 142

ΚΑΣΣΙΔΑΚΙΣ Ο ΕΚ ΣΟΛΩΝ (Κόσταζε «Νουμά» αρ. 140 σ. 61 τήλ. 2)

ΤΙΜΗ

ΣΤΗΝ ΙΛΙΑΔΑ ΤΟΥ ΠΑΛΛΗ

Ἡ Δημοτικὴ γλῶσσα, ποὺ τόσο λυσσα-
σμένα κι ἀτίμα βρίζεται ἐδῶ, στὸν τόπο ποὺ
μιλιέται, ἀπὸ μερικεὺς στενοκέφαλους δασκά-
λους κι ἀπὸ δυὸ τρία εὐνοχισμένα κοπέλια-
τους, τιμιέται καὶ δοξάζεται ἀπὸ τοὺς σοφοὺς
Εὐρωπαίους ποὺ βλέπουν τὰ πράματα μὲ μά-
τια φωτεινὰ κι ὄχι μὲ Χατζιδάκιχα ματογυά-
λια, θαμπωμένα ἀπὸ τὴν κακὴ πίστη καὶ στε-
νοκεφαλίᾳ.

Μὲ χαρὰ θὰν τάκούσουν οἱ δικαί μας, καὶ
μὲ λύσσα οἱ δασκάλοι, πὼς ἡ «Association pour
encouragement des Études Grecques» τοῦ Πα-
ρισιοῦ βράδευε τώρα τελευταία τὴν ΙΛΙΑΔΑ
τοῦ κ. Ἀλεξ. Πάλλη.

Ἡ ἐξαιρετικὴ τιμὴ ποὺ γίνεται στὸ πα-
τριωτικὸ ἔργο τοῦ κ. Πάλλη δὲν ἀνήκει μο-
νάχα στὴ Δημοτικὴ Γλῶσσα καὶ στοὺς τίμιους
δουλευτάδες τῆς, ἀλλὰ σ' ἐλάκερο τὸ Ἔθνος,
γιατὶ τὸ Ἔθνος ἐλάκερο τιμιέται σήμερα, ἀφοῦ
οἱ σοφοὶ τῆς Εὐρώπης ἀναγνωρίζουν καὶ βρα-
βεύουνε μιὰ ἐργασία ποὺ βγήκε ἀπὸ τὰ σπλά-
χνα τοῦ Ἔθνους καὶ φανερώνει πόσο σφιχτοδε-
μένο εἶναι τὸ ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ Πνεῦμα μὲ τὸ
σημερινὸ καὶ ἡ γλῶσσα τοῦ Ὀμήρου μὲ τὴ
γλῶσσα τῶν Δημοτικῶν τραγουδιῶν μας.

Ἡ Εὐρώπη, ποὺ ἔχει σοφοὺς, τὸ βλέπει
καὶ τὸ διαλαλεῖ. Ὅταν ἡ Ἑλλάδα ἀποκτήσει
σοφοὺς ἀληθινούς, κι ὄχι σοφιστάδες καὶ δικο-
λάδους τῆς Γραμματικῆς σὰν τοὺς σημερινούς,
θὰν τὸ δεῖ κι αὐτὴ καὶ θὰ περηφανεύεται. Ἀ-
νοιγμα ματιῶν μονάχα χρειάζεται, καὶ ἡ
ΙΛΙΑΔΑ τοῦ κ. Πάλλη εἶναι μοναδικὰ νάνοι-
γει μᾶτια καὶ νὰ ξεραχνιάζει μυαλά.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ

Δὲν ξέρω κ' ἐγὼ γιατί, ἄμ' ἀγρυπνᾷ τὸ Φεγ-
γάρι σὶν οὐρανό, δὲ μπορῶ νὰ κοιμηθῶ.

Γιὰ νὰ διώξω τὸ πλανερὸ τὸν φῶς, ποὺ μὲ βα-
σανίζει, κλείνω σφιχτὰ κάθε παράθυρο. Κρύβω τὸ
κεφάλι ἀπὸ κάτω σὲ σκεπάσματα. Προσπαθῶ ἄλλο
πρᾶμα νὰ συλλογισθῶ. Ὑπνος δὲ μοῦρχειται! Μὲ τὰ
μάτια σφαλισμένα συλλογισθῶ τὸ Φεγγάρι. Μὲ τὰ
μάτια ὀλάνοιχτα μέσ' τὸ σκοτάδι τὸ συλλογισθῶμαι!.. Τί
νὰ κάμω; Κατεβάζω τὸ σκέπασμα, καὶ νὰ το, ἔχει
γλιστρήσει ἀπὸ τῆς χαρμαῆδες τοῦ παραθυριοῦ καὶ
περπατεῖ σὲ πάτωμα. Τώρα θ' ἀνεβῇ σὲ κρεβ-
βάτι καὶ θὰ μ' ἀγκαλιάσῃ!

Κασσιδάκις Σεβὰχ
μὲ δόλοικη ὑποταχτικὴ
πελαγωμένους (ἄχι!)
στὴ θάλασσα τῆ Γλωσσικῆ.

Βλέπω καλὰ πῶς καὶ πάλι ἀπόψε δὲ θὰ κλέψω
λίγον ὕπνο. Τὸ Φεγγάρι! Ποιὸς θὰ μπορούσε νὰ
τὸ σβύσῃ γιὰ πάντα ἀπὸ τὸν οὐρανό; Νὰ τὸ κάμῃ
νὰ μὴν ξαναδείξῃ πειὰ τ' ἀρρωστημένο πρόσωπό του
ἐμπρός μου! Ποιὸς θὰ μὲ λευτερώσῃ; Κατάντησα
νὰ τὸ μισῶ τὸ Φεγγάρι, τὴν ἀγάπη μου τὴν περα-
σμένη. Τὸ μάχομαι τώρα δὺς τὸ ποδοῦσα ἄλλη
φορὰ. Κι' ὅσο γύρευα τὴ συντροφιά του, τὴ φεύγω
τώρα καὶ τὴ φοβοῦμαι!.. Τὸ μισῶ τὸ Φεγγάρι! Θά-
θελα νὰ τὸ σκοτώσω!

Ἦρθες πάλι, ἐὼν ἀχίνα φωτεινὴ, γλιωτερὴ σὰ
φεῖδι, σὶν τὸ προσκέφαλό μου; Δὲν εἶναι ὕπνος αὐτός!
Δὲν εἶναι ζωὴ... Τί νὰ κάμω; Ἐχῶ τόσο κουρασθῇ!
Κι' ὅμως νὰ ποῦ θὰ σηκωθῶ τώρα καὶ θ' ἀνοίξω
διάπλατο τὸ παράθυρό μου. Κ' ἐκεῖνα, τὸ Φεγγάρι,
τὸ βάσανο τῆς ζωῆς μου τῆς τωρινῆς, θὰ σὲ προσ-
φωνήσω, μὲ λόγια ταπεινά. Γλυκὰ θὰ σὲ παρακα-

λέσω νὰ μὲ λυπηθῇς. Νὰ σβύσῃς! Νὰ χαθῇς! Νι-
κήθηκα! Στὸ λέω, χωρὶς νὰ τὸ κρυφτώ... Δὲ ντρέ-
πομαι τὸ φόβο μου. Χαίρου ἐὼν τὴ νίκη σου... Δὲ
σὲ φοβῶμαι! Πρόσωπο μὲ πρόσωπο!

Τώρα πάω νὰ κοιμηθῶ... Ἴσως καὶ κοιμηθῶ!

Ξέχασα καὶ τὸν ὕπνο μου! Ἀφῆσα τὸν ξαντό
μου σὶν τὸ παράθυρο πολλὴ ὥρα. Τὸ Φεγγάρι, αὐτὸ
πειὰ δὲν τὸ πρόσεχα. Τ' ἀφίνα μὲ τὸ ἥμερο, ἐρημό
τοῦ φῶς νὰ χαϊδεύῃ σκληρά, νὰ φιλῇ καὶ ν' ἀγκα-
λιάζῃ τὸ δόλιο μου κορμί, τὸ κουρασμένο ἀπ' τὴν
ἀγρύπνια. Μέσ' τὴν ἀδελή, τὴ φωτολουσμένη ἀπ'
τὸ Φεγγάρι, ἐνῶ πλανῶ τὰ μάτια μου ἀνύσταχτα
καὶ θαμπωμένα, μοῦ σέρνει τὴν προσοχὴν πειὰ πολλὰ
ἀπ' ὅλα τὰ φντὰ καὶ τ' ἀνθία, ἡ ὀλάνοιχτη πα-
σκαλιά. Εἶναι τόσο μικρούλα, ποῦ φτάνουν εἰς ἀν-
θοφορεμένη κλώνια τῆς ὥς τοῦ παραθυριοῦ τὸ
ψήλωμα. Ἐτοί τὴν ἀγκαλιάζει εὐκολὰ ἡ ψυχὴ μου.